

Ангел Василев
СЪВЕСТТА МЕ ЗОВЕ

© 2025 Ангел Василев Василев, автор
angelvasilevsales@gmail.com
© 2025 Ангел Василев, идея за корицата
© 2025 Nature's Win, издател
ISBN 978-619-04-0608-2

Всички права запазени. Не е разрешено цялостно или частично използване на книгата с цел разпространение или възпроизвеждане с каквито и да било средства без писменото съгласие на автора.

Ангел Василев

СЪВЕСТИТА МЕ ЗОВЕ

Nature's Win

София, 2025

Посвещавам на
Ангел Василев-старши
(17 декември 1946 – 26 декември 2019)

Първа глава ПИСМОТО

5 януари 2018 г.
09:27 ч., София

Аз избрах греха,
мен да обладае.
На дете отнех смеха,
без да осъзнае.

Без чувство за вина,
погребях тайно съвестта.
С душевна празнина,
останах трайно в пропастта.

Тщеславие измамно,
в твой роб ме ти превърна.
Бленувах аз безсрамно,
богатство да прегърна.

Имане чуждо присвоих.
Съвестта оскърбена...
Приятел верен унижих.
Възкръсна прелъстена.

Семейството осиротяло
умът ми не забрави.
Житейското си тяло
духът ми ще остави.

Каня теб и семейството ти на моето поклонение. То ще се състои на шести януари от 11:30 ч. в църквата „Свети Архангел Михаил“.

ПП: Сълзи и цветя не носете, за честните люде оставете!

Божидар Йовков
собственик на „Билд Естейт Фасилити“ ЕООД

Георги хвърли писмото настрана. Угрижен, застана до прозореца на офиса си и прикова поглед в дъжда. Той падаше със същата скорост, с която прехвърчаха мислите в главата му, а присвитите очи подсказваха, че петъчното утро не бе изтрило спомените от предишния ден.

Георги Измирлиев беше собственик на вестник „Улови мига“. Преди пет години го бе придобил и грижливо поддържаше новия му имидж. Наскоро разведен, 47-годишен, той имаше афинитет към краткосрочните взаимоотношения, а официалният стил на обличане бе задължителен за него, дори извън работното му ежедневие.

Ден по-рано Измирлиев бе изгонил своята служителка Мария Свиленова. Тя отказа да напише хвалебствена статия за бързо развиваща се клиника за пластична хирургия, макар шефът ѝ да бе получил солидно заплащане за рекламата. Той я бе възложил именно на нея, тъй като владееше до съвършенство словесното изкуство, умееше да се аргументира, а увлекателните ѝ статии предизвикваха търсения отзвук. За сметка на това обаче Мария имаше склонност към неподчинение. Особено след смяната на собствеността младата журналистка редовно проявяваше непокорния си характер. С нахидателен тон Георги я нахока пред колегите и демонстративно я изгони от съвещанието с последно предупреждение за уволнение.

Мобилният телефон на бюрото иззвъня. Взирайки се в непознатия номер, Георги се почеса зад ухото и след няколко секунди се реши да вдигне.

– Да, моля!

– Главен инспектор Михаил Григоров. Търся

Ви във връзка със смъртта на Божидар Йовков – хладно отвърна гласът в телефона.

Георги се сепна и отвори широко очи. След кратка пауза се втренчи в писмото и опитвайки да запази самообладание, попита:

– К-к-какво се е случило, инспекторе?

– Намерен е тази сутрин с прободна рана във врата и предсмъртна бележка до него. Графологичната експертиза все още не е готова, но по всичко изглежда е бил убит.

Натрапчивата дрезгавина в непознатия глас отекна в съзнанието на Георги. Той седна на стола зад бюрото, остави телефона настрани и се заслуша в учестеното си дишане. Внезапно погледът му отново се насочи към писмото. Тъкмо започна да го чете, когато дочу пак гласа и го пусна на високото-ворител.

– Тук ли сте още?

– Ъ-ъ да, но-о... Бележка ли споменахте? Аз днес получих писмо от Божидар. В него пишеше за някакво поклонение и-и... – с недоумение отвърна Георги.

– Предадохте ли го в полицията? – строго попита събеседникът му.

– Не. Помислих си, че е шега. Боби е... беше със завидно чувство за хумор – отговори с усмивка Измирлиев, но бързо смени физиономията си.

– Е, този път съдбата си е направила шега с него – с насмешка подхвърли дрезгавият глас.

Георги се подразни от нетактичния отговор. Ненадейно изпита усещане за дежавю, осмисли набързо разговора и бавно промълви:

– Хм, казвате, че е намерен тази сутрин... Всички негови приятели ли уведомявате?

– Не. Но Вашето име е споменато в бележката – мигновено заяви странният непознат.

Георги хвърли писмото на бюрото. Миг по-късно погледна към номера в екрана, изправи се на крака и бурно възропта:

– Какво точно пише?! Изплюйте камъчето!

Гласът в телефона смени спокойната интонация с повелителна.

– Ще Ви очаквам заедно с писмото в 11 ч. в офиса на жертвата. Не закъснявайте!

Разговорът внезапно се прекъсна. Георги бе усетил модулацията в загадъчния глас и осъзна, че ситуацията е сериозна. Инстинктивно погледна към стенния часовник и отиде отново до прозореца. Този път капките сякаш падаха по-бавно от преди. В следващия час те бяха единствената му компания, след което се качи в големия си черен джип и потегли към сградата на Божидар. Вече бе пътувал около петнайсет минути, когато спря на червен светофар и посегна отново към писмото. Опита се да вникне в смисъла му, но в този момент се стресна от клаксона на задния автомобил. Отправяйки неприличен жест, Георги подаде рязко газ и продължи към сградата на „Билд Естейт Фасилити“.

Не след дълго паркира и се устреми към главния вход. Там го поздрави жена със спретната униформа, която не разпозна, и с типичната си наперена походка продължи към асансьора. Натискайки копчето, Георги осъзна, че всичко изглежда прекалено нормално. Мигом вратите на асансьора се отвориха и той се отправи към последния етаж. Когато най-

сетне пристигна, побърза да поднесе съболезнования за смъртта на Божидар, но достолепната дама в лявата част на предверието го посрещна с възмутен поглед. Той бе гарниран с нервно потропване, а укоряващата забележка не закъсня.

– Господине! С такива неща шега не бива!

– Шега ли? Къде е Боби? – с почервения физиономия възкликна Георги и развя отпечатания лист хартия.

– Господин Йовков помоли да не го безпокоят.

Ехидното изражение на секретарката Росица Белчева провокира Георги да вземе нещата в свои ръце. Той направи няколко бавни крачки, подмина бюрото ѝ и нахълта в офиса на Божидар. Увери се, че приятелят му е жив, и по лицето му се прокрадна усмивка на облекчение, последвана от яростен вик.

– А-ах, ти, лъжливо копеле!

– Полудя ли?! Какво ти става? – възнегодува Божидар, докато се взираше в задъхания си приятел.

– Господин Йовков, много се извинявам, че... – виновно опита да обясни Белчева.

– Спокойно, Роси, той може да остане – с благтон я прекъсна Божидар.

Изтънчената секретарка кимна одобрително с глава. Отправи гневен поглед към Георги и затвори вратата след себе си. Кръстосвайки крака под бюрото, увеличи звука на любимото си произведение на Чайковски и ненадейно ѝ се привидя черен лебед с разперени докрай крила. Това я стресна за миг, после погледна към монитора и се захвана отново за работа.

Втора глава

ПОКЛОНЕНИЕТО

6 януари 2018 г. 11:25 ч.

Всички мълчаха. Взираха се в ковчега на Божидар и връщаха като на лента спомените с него. В очите им личеше умиление, но никой от тях не проплака, сякаш пазеха тази привилегия за най-близките.

Със същия синхрон присъстващите започнаха да шепнат помежду си. Те проследяваха с поглед Ирина Йовкова, която влизаше бавно в църквата. Съпругата на Божидар беше силна жена и умееше да контролира емоциите си – нещо, което бе научила именно от мъжа си. С едната си ръка държеше лъчезарно къдрокосо момиче. Малкото ангелче бе осемгодишната ѝ дъщеричка – Елена, която сякаш не идваше на поклонение, а бързаше да се спусне за пореден път по пързалката в двора на семейната къща. Тя дръпна ръката на майка си и един тъмно-рус кичур изскочи волно пред очите ѝ.

В този миг пристъпи поп Николай. С черното расо той сякаш закри ефимерната светлина, която малката Ели бе донесла със себе си. По негови инструкции всички запалиха по една свещ и зачакаха момента, в който щяха да кажат последно „сбогом“ на покойника. Свещеникът ги огледа набързо, прокара пръсти през прошарената си брада и огласи храма с погребално песнопение.

Георги притвори за момент изморените си очи. Те ту блуждаеха някъде из пространството, ту се взираха в някой от красивите стенописи. Изра-

жението му подсказваше, че случващото се в църквата не представлява интерес за неговото съзнание, което бе запълнено със странстващи, но напрегнати мисли. Ненадейно малката Ели проплака. Това пробуди разсъдъка на Георги, който побърза да огледа овдовялата ѝ майка. Мигом изпита отново усещане за дежавю, след което разгледа и останалите присъстващи, а един от тях привлече силно вниманието му. Това бе поп Николай. Двамата засякоха погледите си и скоро Георги осъзна, че само неговата свещ е угаснала.

Опелото беше към своя край. Почти всички бяха отдали почит на покойника, когато Ирина и Ели се приближиха към масивния ковчег. Скръбта на вдовицата бе тиха и личеше единствено по потрепването на ръката, която бавно се приближаваше към врата на Божидар. Прободната рана сякаш бе оставила по-голяма празнина в нейното сърце, отколкото в грлото на обичния ѝ съпруг.

Георги наблюдаваше внимателно случващото се. Кръвта напускаше постепенно лицето му, което се отразяваше и в очите на малката Ели. Тя премигна няколко пъти, извърна поглед от него и се повдигна пъргаво на пръсти. След миг прокара ръчички през косите на баща си, а Измирлиев се взря в сбръчканото лице на поп Николай. Отецът също се вираше в него, което го накара за пореден път да изпита усещането, че това му се е случвало и преди.

Георги пристъпи бавно към Божидар. Вгледа се в затворените му очи и остави два карамфила до ковчега. После направи крачка напред, обърна се и погледна отново към смъртника. Осанката му излъч-

ваше някаква мъртворешка изисканост, която Георги опитваше да възприеме. В този момент над ковчегата се приведе жена с тъмно палто, шапка с периферия и черни кожени ботуши. Измирлиев я измери с поглед, преглътна и продължи бавно напред.

В близост до изхода на храма стояха двама мъже. По-високият – главен инспектор Михаил Григоров, беше към 35-годишен, с гладко обръснато лице, голямо чело с вертикален белег над дясната вежда и едва забележима трапчинка на лявата буза. Носеше черна шапка с периферия и дълъг до коленете шлифер. Пъстрозелените му очи шареха по хората, излизащи от църквата, докато младши инспекторът Илия Топузов стоеше изправен до него. Той беше малко над 50-годишен, приятно закръглен, с неособено добре поддържана брада, доста поотесняло палто и черен панталон с ръб. Леко приведен напред, Григоров съзря приближаващия се собственик на вестник. Георги не разпозна втренчилите се в него господа и опита да ги подмине, преструвайки се, че не ги забелязва. Топузов направи жест с ръка, който Георги вече не можеше да игнорира, а по-младият полицай извади значката си и се представи с пътен глас.

– Главен инспектор Михаил Григоров.

– Та В-вие ми се обадохте вчера – едва изпелтечи Георги, докато гледаше с изумление непознатия мъж.

Григоров се обърна към придружаващия го полицай. По лявата половина на лицето му се прокрадна ехидна усмивка и с премрежен поглед продължи:

– И-и... за какво си говорихме?

– Как за какво?! Казахте ми, че Божидар е мъртъв и ме извикахте в офиса му заедно с писмото – моментално изстреля Измирлиев.

– Писмо ли? – попита Григоров и направи крачка към своя събеседник.

– Да-а... Не помните ли?! Това, което бях получил сутринта – с недоумение възкликна Георги.

– А Вие изпълнихте ли заръката ми? – с лукава усмивка запита Григоров, като се опитваше поне малко да прикрие иронията си.

– Да, но Вас Ви нямаше! А Божидар беше жив! Опитахме да се свържем с Вас, но-о... телефонът Ви беше изключен...

Георги завърши неубедително. Вече се съмняваше, че е разговарял с човека срещу себе си и предчувстваше грозящата го опасност. Григоров въздъхна отегчено и смени изражението си.

– Господин Измирлиев! Моля да ни придружите до СДВР, за да ни разкажете по-подробно за нашия... разговор!

– Но как така, обвинявате ли ме в нещо? – превъзбудено попита Георги, докато левият му клепац потрепваше.

– Засега не! Но е във Ваш интерес да ни съдействате. Ако предпочитате, ще дойдем отново, но този път със заповед за задържане.

Красноречието на инспектора бе съчетано с повелителен тон на гласа. Това провокира Георги да помисли за кратко, след което пое дълбоко въздух и тръгна с двамата полицаи. Бе направил едва няколко крачки, когато се обърна назад и видя Мария Свиленова. Тя стоеше пред църквата и проследяваше с поглед отдалечаващите се господа.

Трета глава РАЗПИТЪТ

6 януари 2018 г. 13:03 ч.

Георги се взираше в олющената дограма. Щорите бяха вдигнати и оскъдната слънчева светлина проникваше необезпокоявано в кабинета на Григоров. В него имаше две бюра, долепени едно до друго, като дясното бе малко по-високо и доста по-неподредено. Главният инспектор разлистваше една от папките върху него и тук-таме прочиташе по някоя страница с привиден интерес.

Минутите минаваха, а Григоров продължаваше да бави началото на разпита. Периодично поглеждаше към Топузов, който стоеше срещу него и проследяваше странните му действия. Георги седеше между двамата полицаи и вперваше очи ту в единия, ту върху другия. Накрая започна да потропва нервно с крак, след като няколко пъти се бе намествал на стола, чиито предни крака бяха малко по-къси от задните. Григоров прецени, че достатъчно е наелектризирал обстановката. Затвори папката пред себе си и най-после наруши тишината.

– Георги-и... Казвай сега! Какво се случи в офиса на Божидар?

– Вече Ви казах всичко! Заклевам се – възкликна Измирлиев, доволен, че тягостното мълчание бе приключило.

– Хм, значи ще продължаваш с измислените си истории... Така ли?! – с ултимативен тон попита Григоров, потропвайки с пръсти по бюрото.

– Измислени истории ли?! Ето, вижте! Това е

номерът, от който ми се обадохте... Вие или-и... не знам вече кой – неуверено заяви Георги, докато подаваше телефона си на инспектора.

Разговорът беше започнал в 09:31 ч., с продължителност малко повече от минута. Григоров записа номера и плавно продължи:

– Г-н Измирлиев... Изглеждайте ми интелигентен човек. Кажете ми... кой според Вас Ви се е обадил?

Георги остана безмълвен за няколко секунди. Езикът на тялото му подсказваше, че вече е измислил отговора, и след кратко колебание реши да го произнесе:

– Трябва да е бил убиецът...

– Не съм казвал, че Божидар Йовков е бил убит! Вие откъде знаете?

Въпросът на Григоров стресна Измирлиев. Той отмести поглед настрани, помисли за миг и невъздържано нададе глас.

– Е, нали затова съм тук?! Ако не беше убийство, щяхте ли да ме разпитвате?

Григоров се усмихна многозначително. Пресегна се към най-горното чекмедже и извади жълто-кафяв хартиен плик. Гледайки към подписите на поемните лица, го разпечата набързо и извади дълъг римски кинжал Пугио. Той бе обвит в прозрачен найлонов плик, през който прозираха засъхнали следи от кръв по острието и две резки по заоблената дръжка. Главният инспектор се приближи към Измирлиев и риторично попита:

– Това-а... познато ли Ви е?

Очите на Георги обходиха бавно кафяво-червеникавите петна по острието. Накрая поклати отрицателно глава и с привидно равнодушие отговори:

– Не!

Григоров доближи плика до лицето му и заговори, театралничейки:

– Огледайте го добре! Това е точно копие на историческите ками, които римските legioneri са носили като второ оръжие. Острието е изработено от карбонова стомана, а дръжката от красиво естествено дърво с добавени месингови детайли...

– Стига толкова! Вие полицаи ли сте, или търговец на ками – възкликна с широко отворени очи Измирлиев.

– Помислете си! С такъв вид кинжал заговорниците са намушкали не кого да е, а Юлий Цезар – настойчиво допълни Григоров и се усмихна с адистично.

– Вие сте луд! – извика невярващо Георги.

Григоров се засмя, а очите и бузите му заиграха в синхрон. След няколко секунди смени рязко физиономията си и замислено промълви:

– Явно-о... търговецът, от който сте купили камата, е бил по-убедителен от мен.

– Не знам за к'во говорите! Никаква кама не съм купувал!

Георги замлъкна. Последва кратка тишина. Григоров погледна надясно към прозореца и по лицето му се прокрадна начумерена гримаса. С нея се обърна към партньора си и възмутено му подвикна:

– Колега..., дай най-после да боядисаме тая дограма! Какъв цвят ще ѝ отива според теб?

Топузов понечи да отговори, но Георги се надигна на стола и прекъсна намерението му.

– Вие шегувате ли се? Първо камата, а сега и

дограмата... Ще ми кажете ли най-после к'во пра'я тук?

Григоров удари с ръка по бюрото и се приближи още повече до Измирлиев. Сбръчкал вежди, инспекторът отново пренебрегна учтивата форма, а заедно с нея си отиде и съмнителната му деликатност.

– Георги, сега ще ми кажеш всичко отначало! Защо отиде в офиса на Божидар и какво прави цели 40 минути там? Ако ми хареса обяснението ти, кой знае..., може и да не нощуваш в килия!

Лицето на Георги придоби плахо изражение. След кратък размисъл облиза пресъхналите си устни и бавно започна да разказва:

– Значи... Първо получих сутрешната поща в офиса. В нея открих, че имам писмо от Божидар и...

– Т'ва изненада ли Ви? – попита ненадейно Топузов, прекъсвайки историята на Измирлиев.

Главният инспектор го погледна строго и даде знак на Георги да продължи.

– Учудих се. С него бяхме близки приятели и не комуникарахме чрез писма.

– За какво ставаше дума в писмото? – с престо- рена неосведоменост попита Григоров.

– Ами-и... Трудно ми е да го опиша...

Измирлиев опита да си спомни определени строфи от стихотворението. Усилието му се оказа напразно, а в съзнанието му отекваше единствено тракането на клавиатурата пред Топузов. Григоров разчете вътрешния му монолог и приятелски подхвърли:

– Георги, докато четеше писмото... какво точно усети?

– Хм, имаше нещо странно в него. Сякаш... ся-

каш се разкайваше за свои постъпки, с които е навредил на други хора.

– Добре, а-а... нещо по-конкретно? – попита небрежно инспекторът, докато се облягаше плавно назад.

– Имаше думи, на които даже не знаех значението. А накрая... Пишеше нещо за някакъв дух, който напуска плътта – с блуждаещ поглед отвърна Измирлиев.

– И как възприехте тези му думи? – попита нехайно Григоров и постави ръце на тила си.

– Учудих се! А и писмото завършваше с покана за... А бе, честно казано, не го приех насериозно. Помислих, че е поредната шега на Божидар.

Главният инспектор отново отвори най-горното чекмедже. От него извади найлонов джоб с лист хартия, по който личаха печатни букви. Оставяйки го пред очите на Измирлиев, загледа реакциите му и внезапно се провикна:

– Това писмо ли визирате?

– Да! Точно това! Откъде го взехте?

Удивлението по лицето на Георги спечели доверието на Топузов. Той пропусна да запише последната реплика, което не остана незабелязано от Григоров. Главният инспектор повдигна вежди и провокативно продължи:

– Вие как мислите?

– Нямам идея! Аз го оставих на Божидар – оправдателно извика Измирлиев.

– Открихме го точно до трупа му. Да разбирам ли, че ще намерим Вашите отпечатъци по него?

Григоров зададе въпроса си с ясната идея, че това е невъзможно. Мастният секрет, който пръс-

тите оставят по повърхността, отдавна бе попил в хартията. Въпреки това плътният глас на инспектора подсили находчивия му блъф. Той подчини инстинктите на Измирлиев, който без да осъзнава, започна да оправя изрядно закопчаните си копчета за ръкавели. Миг по-късно кръстоса ръце и крака и с изморен глас промълви:

– Предполагам, че да... Но когато му оставих писмото, той беше жив... Заклевам се!

Топузов записваше стриктно като под диктовка. След като прочете последното изречение, надигна очи и срещна хрисимия поглед на Григоров. Главният инспектор издаде силен нечленоразделен звук, с който стресна двамата мъже, и бавно продължи:

– А после... Какво стана, след като прочетохте стихотворението?

– Ами... Получих обаждане от непознат номер. Не ми беше до разговори, но звънеше настоятелно и реших да вдигна. Представи се като инспектор Михаил Григоров и-и... Както вече Ви казах, ме извика в офиса на Божидар заедно с писмото.

Георги посочи листа хартия пред себе си. Григоров се почеса по лявата скула и с повишен тон го попита:

– А ти ли му каза, че си получил писмо?

– Аз ли... Ъ-ъ, да. След като спомена за предсмъртната бележка, съдържаща моето име.

Изричайки последните думи, Георги се вгледа в пръстите на Григоров. Те отново се движеха по бюрото, сякаш в инспектора се бе вселил опитен пианист и умело разпяваше своя събеседник. Той

от своя страна се замисли и се постара да си спомни още някоя подробност.

– Спомена и за-а... някаква графоскопична експертиза...

– Графологична имате предвид – намеси се мигновено Топузов, улавяйки момента за изява.

– Ами да... Мисля, че да – неуверено отвърна Георги.

– Знаете ли какво значи графологична експертиза? – запита Григоров, поемайки отново контрола върху разпита.

– По-скоро не...

Отговорът на Измирлиев прозвуча едновременно с изскърцването на облегалката зад Григоров. Инспекторът се излегна на стола, затвори плавно очи и даде знак с ръка на Георги да продължи.

– Ъ-ъ... Малко по-късно тръгнах към офиса на Божидар...

– И-и... – провикна се Григоров, въпреки наглед заспалия си вид.

Измирлиев погледна наляво към Топузов, който беше вперил очи в екрана. Осъзна, че никой не го наблюдава, и извади телефона си, решен да запише остатъка от разпита. Григоров усети намерението му и без да отваря очи, грабна рязко устройството от ръцете му. Последва кратка тишина. Ненадейно инспекторът подхвърли телефона в ръцете на Измирлиев, който го прибра в джоба и възобнови неохотно разказа си.

– Ами... Когато стигнах до местопрестъплението...

– Откъде знаете, че има престъпление? – прекъсна го Григоров, отваряйки широко зелените си очи.

– Не знам. Мисля, че...

Георги замълча. Отново усети утрозата от затвор и панически възкликна:

– Искам адвокат!

Главният инспектор се засмя гласовито. Впоследствие огледа уплашения собственик на вестник и съсредоточи взора си върху лявата му ръка. По кожата на безименния пръст забеляза светъл отпечатък, след което зърна за миг брачната халка на Топузов и заговори с привидна загриженост.

– Георги... Ако бях на твое място, какво щях да изпитвам според теб? Страх или срам?

– Страх!

Измириев отговори, без да се замисли. Григоров се приближи още малко към него, усмихна се благосклонно и отчетливо продължи:

– Георги... Изпитваш страх, защото осъзнаваш, че всичко води към теб. Ти си последният човек, видял Божидар жив. Ще намерим твоите отпечатъци по предсмъртната бележка. На влизане си поднесъл съболезнования на секретарката, която те е чула да наричаш жертвата „копеле“. Видяла ви е двамата на влизане, а на излизане само теб... Да продължавам ли?

Измириев се замисли върху ситуацията. Приятелският тон на инспектора бе овладял безпокойството му и след кратко почесване смирено отговори:

– Няма нужда... Наистина изглежда зле.

Григоров му сипа чаша вода и продължи с манипулативната интонация, която постепенно премина в ултимативна.

– Жорка, в момента аз съм най-добрият ти

приятел. За твое добро е да ми кажеш всичко, което знаеш. Иначе-е... ще ти повдигнат обвинение.

– Разбрах, господин полицай! Ще опитам – отзивчиво отвърна Измирлиев.

Григоров се облегна отново назад. Кръстоса пръсти върху корема си и търпеливо зачака изповедта на своя събеседник. Напереният собственик на вестник бе придобил покорно изражение, сякаш бе топче пластилин, което инспекторът моделираше точно по вкуса си. След кратко затишие Измирлиев въздъхна дълбоко и заговори с възходяща интонация.

– Така-а... Когато стигнах сградата на Божидар, ме налегна някакво неестествено усещане. Побързах да се кача на последния етаж, но там секретарката ме увери, че той е жив. Аз обаче реших да се уверя лично и нахълтах в офиса му... Искях да го видя жив... И беше жив!

– А каква беше реакцията на Божидар? – намеси се отново Топузов.

Григоров го погледна укорително и подкани Георги да продължи.

– Изглежда ме с изумление и ме попита дали съм полудял.

Измирлиев тъкмо завърши фразата си, когато Григоров се провикна и стана рязко от стола. Мина зад гърба му и започна да крачи из помещението. Липсата на зрителен контакт провокира Георги да се намести отново, след което изостри чертите на лицето си и повиши несъзнателно глас.

– С Боби седнахме да поговорим. Каза ми, че няма нищо общо с писмото и...

– А прояви ли интерес към съдържанието му?
– почти шепнешком го прекъсна Григоров.

– Да... Даже го прочетохме заедно – отвърна замислено Измириев.

– И какво беше мнението му? – чу се отново притихналият глас на инспектора.

– Да Ви кажа... Имах странното чувство, че писмото му допада. Прочете го два пъти и то доста задълбочено...

Звукът от клавиатурата отново прекъсна мисълта на Георги. Той изпъна сухожилията на ръцете си и се огледа инстинктивно наоколо. Григоров мина покрай него, спусна щорите и връщайки се обратно зад гърба му, продължи с разпита.

– А разлика в двата прочита на писмото имаше ли?

Георги помълча за няколко секунди. В опит да си спомни присви изтощените си очи и внезапно заговори:

– Хм, тогава не ми направи впечатление, но-о... Първия път го прочете на един дъх! Изразително, сменяше интонации. А накрая... Накрая беше умислен.

– Вие казахте ли му нещо?

Приглушената светлина сякаш бе в унисон с понижения глас на Григоров. Георги се замисли за кратко и с леко притворени очи изрече:

– Попитах го-о... „К’во е т’ва „тъщеславие“?...

– Тщеславие – едва промълви Григоров.

– И той к’во Ви отговори? – обади се импулсивно Топузов, въоръжен с характерния си неразбиращ поглед.

– М-м, нещо свързано със слава или-и... Не помня точ...

Григоров отвори вратата на кабинета и я засили рязко към стената. Трясъкът секна мисълта на Георги, който подскочи на стола и едва дочака следващия въпрос.

– А при втория прочит... К'во забеляза?

Гласът на главния инспектор отекна в ушите на Измирлиев. Той се обърна инстинктивно назад и го потърси с очи. Григоров се приближи до него, завъртя главата му напред и плесна с ръце във въздуха. Това допълнително изостри сетивата на изплашения собственик на вестник. Той вече нямаше търпение да приключи разпита и с насечени фрази продължи:

– Правеше паузи... Няколко паузи. И ме поглеждаше. Но този път...

Георги замлъкна. Григоров го плесна по врата и гръмогласно се провикна:

– То-ози път?

– Т-т-този път четеше равно. Без емоция...

Отново последва кратка тишина. Тя бе нарушена от Григоров, който се надвеси над Георги и бавно му прошепна:

– Жоре..., помисли си добре! След тези паузи започваше ли да чете, преди да е насочил очи към писмото?

Думите на Григоров привлякоха вниманието и на Топузов. Той погледна настрани и се замисли, сякаш въпросът бе насочен към него. Ненадейно Георги отвори широко очи и бурно се провикна:

– Да! Преди последното изречение! Това за духа, който ще остави житейското си тяло...

Топузов забеляза блясъка в зениците на Георги. Григоров затвори вратата и се приближи до парт-

нъора си. Написа нещо на клавиатурата, след което седна на своето място и провокативно продължи:

– Така като гледам... Вие също сте запомнили дословно последното изречение!?

– Никога няма да го забравя – с мрачно изражение продума Георги.

– Давайте нататък! Какво се случи след това? – забърза темпото на говора си Григоров.

– Ами какво? Божида наля по чаша червено вино и вдигна тост. Учудих се, тъй като не пиеше от две години, но-о...

Главният инспектор стана изведнъж и се приближи до прозореца. Вдигна рязко щорите догоре, а звукът нахлу в кабинета заедно със светлината. Със същата скорост Григоров се обърна към Измирлиев и зададе следващия въпрос.

– За какво беше тостът?

Георги опита да прикрие раздразнението си, почеса се по носа и нервно продължи:

– За имения му ден, който трябваше да е днес. А също и за запознанството ни, което... А бе, с две думи, допих си виното и ме подкани да си хо...

– Запознанството ни, което...? – настойчиво натърти Григоров.

– Което се случи отдавна – с показна категоричност заяви Измирлиев.

Григоров се усмихна проникателно. Върна се на стола и смени отново темпото, преминавайки към благия си тон.

– Господин Измирлиев... Когато Ви изпращаше, забелязахте ли нещо необичайно?

– Хм, мисля, че не. А-а, единствено спомена да се погрижа за Жорето... Синът ми. Но-о той си жи-

вурка с бившата ми жена... Няма страшно – с насмешка отвърна Измирлиев и смигна с лявото си око.

Григоров взе телбода и започна да почуква леко по бюрото. Увери се, че е подразнил поуспокоилия се собственик на вестник, след което забърза ритъма и го обстреля с няколко пистолетни въпроса.

- Изпрати ли Ви до вратата?
- Не, остана зад бюр...
- В колко часа излязохте от офиса?
- Около единайсе и трийсе...
- Някой може ли да го потвърди?
- Да, секретарката Роси. Тя беше отпр...
- Как разбрахте за поклонението?
- Ирина ми се обади. Каза ми за случилото се

и ме покани в църквата.

Григоров остави телбода, взря се в очите на Георги и почти шепнешком продължи:

– Жоре, това беше за днес. От всичко, което каза, знаеш ли по какво разбрах, че ме лъжеш?

– По какво...? – плахо измърмори Измирлиев.

Григоров се усмихна. След миг изпъна трапчинката на лявата си буза и заръча на Топузов да разпечата протокола за разпита на свидетеля. Измирлиев го прочете набързо и сложи подписа си в долния десен ъгъл на листа, макар да имаше възражения относно някои формулировки в показанията. Григоров загледа вертикалния щрих в началото на подписа, проследи множеството заврънкулки около него и с любезен тон продължи:

– Приятен ден, г-н Измирлиев! Ще Ви помоля да не напускате града, докато не приключи разследването.

Георги понечи да репликира, но вместо това се съгласи с неохота и се отправи към вратата. Григоров наблюдаваше с интерес походката му и чакаше момента, в който бе решил отново да се провикне.

– Измирлиев! Един последен въпрос!

– Слушам Ви – раздразнено отговори Георги с ръка върху дръжката на бравата, която тъкмо беше натиснал.

– Чухте ли някакъв специфичен звук по време на обаждането – запита с плътен глас Григоров, докато посягаше към протокола с показанията.

– Не – отвърна, без да се замисли, Измирлиев.

– Какъвто и да е? Дори да смятате, че е незначителен...

Георги се съсредоточи и започна да рови из откъслечните си спомени. Инстинктивно докосна телефона в джоба си и поклати отрицателно глава. Григоров не забеляза действията му. Той препрочиташе едно конкретно изречение от листа, в края на което присви леко очи и допълни:

– Някакви натрапчиви шумове или беше тихо като в стая?

– Хм-м... Навън! Беше навън със сигурност, тъй като чувах дъжда – нададе глас Измирлиев.

– Благодаря! До скоро!

Григоров махна небрежно с ръка и се обърна с лице към прозореца. Георги поклати обезсърчено глава, а Топузов стана от стола, приближи се към него и заедно се отправиха към изхода на дирекцията.

Четвърта глава

МЕСТОПРЕСТЪПЛЕНИЕТО

5 януари 2018 г. 13:07 ч.

Събитията през следващите 24 часа щяха да се случат доста интензивно. Григоров още не знаеше, че съвсем скоро ще се сблъска с един от най-заплетените случаи в своята кариера. Той щеше да се отрази както на професията, така и на живота му като цяло. В него щеше да използва не само необичайния си подход в разпитите на свидетели, но и всичко, което бе научил за престъпниците, техните маниери и най-вече за подсъзнателните им подбуди.

В този ден бе решил да прегледа документите по старите си случаи. Разлиствайки поредната папка пред себе си, забеляза нещо интересно и посегна към бележника на Топузов. Той стоеше разтворен на отсрещното бюро, а страницата, на която беше забравен, подсказа на Григоров накъде е отишъл забавният му другар. Инспекторът записа нещо набързо и телефонът му иззвъня. На екрана светна името на началника на отдел „Убийства“ – комисар Абаджиев, от когото научи за наръгания с кинжал бизнесмен и заедно с бележника се отправи към местопрестъплението.

Григоров паркира до сградата на „Билд Естейт Фасилити“. На входа го посрещнаха двама униформени полицаи и му повдигнаха червено-бялата лента. Той се наведе да мине под нея, но доту притичващия Топузов и реши да го изчака. Задъхан, младшият инспектор понечи да се пошегува с Григоров, но видя съсредоточения му поглед и предпочете да влезе безмълвно в сградата.

Фоайето беше обширно и светло. Френските прозорци придаваха допълнително усещане за простор, а множеството работни места пустееха. Беше тихо. Адски тихо. Чуваха се единствено леките стъпки на Григоров и учестеното дишане на Топузов. Тишината сякаш бе забулена в загадъчен воал и тъкмо щеше да прошепне една от многото си тайни, когато се разголи от звънящ мобилен телефон. Той се намираше на рецепцията вдясно от входа, но там нямаше никого. Телефонът продължаваше да си звъни необезпокоявано, докато служителите на компанията бяха събрани в конферентната зала и чакаха инструкции от полицаите. По лицето на Григоров се прокрадна лека усмивка. Той се заслуша в жизнерадостния тон на полифоничната мелодия и огледа внимателно тавана. Тъкмо съзря и последната охранителна камера, когато вратите на асансьора се отвориха и заедно с Топузов се отправиха към офиса на Божидар.

Двамата инспектори пристигнаха на последния етаж. Григоров пристъпи бавно към секретарското бюро и огледа празния стол зад него. Топузов вървеше след партньора си и се взираше в кафявата блиндирана врата, която водеше към офиса на бизнесмена. Тя беше леко притворена, а зад нея се чуваха безвкусните шепи на експертите и прещракванията на техните фотоапарати. Ненадейно от офиса излезе леко пълен мъж на малко над средна възраст, който се приближи към главния инспектор и иронично му подметна:

– Григоров-в... Пак ли ти, бе?! В „Отдел убийства“ да не правят съкращения?

– Желев! За разлика от твоя отдел, при нас

няма кого да махнат – саркастично отвърна по-младият инспектор.

Желев се засмя, но сериозната физиономия на Григоров го прекъсна. Без да я сваля от лицето си, ексцентричният инспектор го подмина и влезе в офиса на Божидар. Настъпи кратка тишина. Експертите се спогледаха помежду си, след което продължиха да обработват предметите около безжизненото тяло. Отпуснато, то стоеше на кожен стол, с глава, опряна на бюрото, а едно младо момче се бе надвесило отгоре и снемаше отпечатъци от стърчаща дръжка на кама. Главният инспектор се приближи до нея и провери ъгъла, под който беше забита във врата на Божидар. Той бе около 45 градуса, а кръвта около прободната рана беше започнала да придобива ръждиви оттенъци. Освен по лявата страна на шията, петна бяха засъхнали и по тъмно-синята риза на мъртвеца. Макар и напоена с кръв, тя беше прилежно изгладена и все още разкриваше елегантния му стил.

Григоров огледа щателно трупа. Замислен, се обърна към един от експертите и му заръча да направи снимка от точно определен ъгъл. След като я провери, инспекторът сложи латексови ръкавици и повдигна светлосиня химикалка с логото на компанията. Прибраният ѝ писец привлече вниманието му. Щракна я, увери се, че работи и отмести поглед към малък найлонов плик в краката на жертвата. По него забеляза няколко пръски кръв. Огледа ги отблизо, след което извади бележника на Топузов и го подхвърли към унесеня си колега.

Григоров продължи да оглежда сцената на смъртта. Сякаш не виждаше наръгания бизнесмен,

а си представяше мизансцена* на някоя от трагичните пиеси на Шекспир. Не след дълго съсредоточи поглед в писмото, което намери върху бюрото, и заедно с него се приближи до френския прозорец в края на помещението. Инспекторът се облегна на стъклото и започна да оглежда внимателно хартията от двете страни. Помириса я, докосна с език долния ѝ десен край и плавно постави очилата си за четене.

Топузов се взираше в по-опитния си колега. Следеше за реакциите му, но те сякаш напълно отсъстваха. Григоров направи няколко прочита на писмото, но докато дешифрираше посланието, така и не смени безизразната си физиономия. Това не изненада Топузов. Той бе свикнал да тъне в недоумение около чудатия си партньор, но знаеше, че рано или късно ще получи отговори на всичките си въпроси.

Първият от тях полетя към бележника. В този момент главният инспектор отново се приближи към масивното бюро и огледа малката локва кръв с двете чаши за вино около нея. Тази до Божидар беше пълна с рубиненочервена течност, а другата бе празна и се намираше съвсем близо до отсрещния ръб на плота. Край него се подаваше черен офис стол, пред чиято кожена облегалка имаше полупразна стъклена бутилка за вино. Григоров се наведе над нея и я помириса. Провери за следи от червило по чашите, но тъй като такива липсваха, се изправи и изиска химичен анализ на съдържанието им. Експертите неохотно се заеха с новата си зада-

* Мизансцен (фр. *mise-en-scène*) – разположението на декори и актьори при изпълнение на различни епизоди от пиеса на сцена.

ча, докато Желев се подпираше на касата на вратата и въздъхваше отегчено.

Мрачният дъждовен ден се сливаше с мъртвешката обстановка. Лампите по тавана поглъщаха оскъдната дневна светлина и осветяваха дръжката на камата. По нея личаха две дълбоки резки, в които се вириаше Григоров, а погледът му бе толкова съсредоточен, че сякаш ги дълбаеше с очи. Топузов също не си губеше времето. Леко припрян, прелистваше своя бележник и записваше всеки порив на бурната си мисъл.

Началникът на експертите продължаваше да стои до вратата. С почервеняло лице наблюдаваше работата на подчинени си, когато ненадейно им даде знак да тръгват и ехидно пожела успех на Григоров. Инспекторът не му отвърна. Той беше впери поглед в картината, която красеше стената пред бюрото на Божидар.

Офисът постепенно се опразни. Заедно с Желев си тръгна съдебният лекар, а малко по-късно и останалите членове на дежурната оперативна следствена група. Григоров продължаваше да се вири в платното. На него бе изобразен екзекутор с нож в ръка, който умъртвява дългокос мъченик, повален на земята. Под врата му се образува локва кръв, а над него се надвесва млада жена с поднос в ръцете. Старицата до нея се държи ужасена за главата, докато друг мъж услужливо посочва подноса на екзекутора. На заден фон личаха още двама. Те стоят зад решетките и наблюдават безучастно случващото се. От информацията под картината ставаше ясно, че е рисувана с маслени бои от френски художник в края на 2008 г. и е реплика на известната творба на

Микеланджело да Караваджо „Обезглавяването на свети Йоан Кръстител“.

Вляво от бюрото на Божидар имаше малка странична врата. Григоров опита да я отвори, но не успя. След кратък размисъл се отправи към закръгления си колега, но докато вървеше към него, се обърна и съзря двете картини едновременно. Тази на стената и тази зад бюрото. В този момент вратите на асансьора се отвориха. Чуха се тънки токчета, които затропаха грациозно по пода. Във фоайето влезе очарователна около четиридесетгодишна жена, която пое дълбоко въздух и се отправи към офиса на Божидар. На пътя ѝ изскочи Топузов. Впечатлен, инспекторът огледа елегантната дама и превъзбудено се провикна:

– Госпожо, тук не може да се влиза! Моля, върнете се обратно!

– Там вътре лежи мъртвият ми съпруг... Не ме интересуват Вашите правила!

Ирина Йовкова произнесе хладно думите си. Григоров също излезе във фоайето и направи бавна крачка към нея. Измери я с поглед, представи се набързо и заговори с привидна загриженост.

– Г-жо Йовкова, стигайки дотук, сте нарушили достатъчно правила. Доверете ми се... Не е нужно да го запомните в този му вид.

– Не е нужно ли? Ако бяхте на мое място, щяхте ли да послушате съвета си? – с леден поглед отвърна Ирина.

Григоров не отмести очи от вдовицата. В съзнанието му изскочи образът на възрастна жена с тъмносини петна по врата, докато двама мъже изнасят безжизненото ѝ тяло от тесен коридор на апартамент.

Инспекторът осъзна, че истината за Ирина е по-ценна от всичко. От друга страна, реакцията пред трупа на съпруга ѝ също го интересуваше, поради което отвори широко вратата и ѝ направи път да мине.

Ирина пристъпи бавно към офиса. Подминавайки двамата полицаи, се спря и безмълвно се взря в любимия си. Изминаха секунди. Измина минута. Григоров стоеше отстрани и наблюдаваше проникателно вдовицата. Тя пророни една единствена сълза. Промислена една единствена дума. Шепотът бе толкова тих, че отека единствено в нейните уши. С навлажнени очи се обърна рязко назад и се запъти обратно към асансьора. Току преди да влезе в него, главният инспектор се провикна и спря нейния устрем.

– Вие ли запазихте часа за поклонението?

– Поклонение ли? Та аз разбрах, че е убит, едва преди двацет минути – учудено отвърна Ирина, докато стоеше с гръб към двамата полицаи.

– Тоест поканата не е от Вас – с въпросителен тон подметна Григоров, прегъвайки на две предсмъртното писмо.

– Каква покана – озадачено попита Ирина и се обърна с лице към инспекторите.

– Тази за поклонението на съпруга Ви... Утре от 11:30 ч. ... в църквата „Свети Архангел Михаил“... Не помните ли? – накъсано отговори Григоров, удебелявайки постепенно гласа си.

– Нямам идея за какво говорите – с недоумяващ поглед отговори Ирина.

Григоров ѝ показва листа или поне тази част, която искаше да разкрие. Последва кратка тишина. Очарователната вдовица впери поглед в послеписа,

а главният инспектор се взря изпитателно в лицето ѝ. Постепенно забеляза, че Ирина все по-съсредоточено оглежда писмото, поради което го прибра и със сериозен тон продължи:

– От кого разбрахте за случилото се?

– Роси ми се обади... Секретарката – с умислен поглед отговори Ирина, обърна се и се отправи към изхода на сградата.

Вратите на асансьора се затвориха. Ароматът на скъп парфюм подсили аурата на опечалената красавица, която още не беше напуснала фоайето. Или поне не и за Топузов. Погледът му продължаваше да сочи към асансьора, докато този на Григоров правеше вече втора обиколка на секретарското бюро. Сведенията на притежателката му представляваха интерес за него и след като се пошегува със захласнатия си колега, му заръча да я доведе за разпит. Инструкциите за Топузов обаче не свършиха дотук. Той трябваше също да разпусне останалите служители, като изготви списък с имената им. Оставайки сам, Григоров седна на стола зад бюрото, насочи поглед към камерата над асансьора и започна да си подсвирква весело с уста.

На последния етаж пристигна дама на около 65-годишна възраст. Спретнатият ѝ външен вид личеше отдалеч, а изражението ѝ излъчваше достолепие. Тя направи няколко крачки към Григоров, който не обърна внимание на гордата ѝ походка, а вместо това присви леко очи и продължи да оглежда всеки сантиметър от бюрото. По лицето на изтънчената дама пролича раздразнение. Тя прочисти гърло, за да отбележи присъствието си, а инспекторът се надигна бавно от стола и тържествено се провикна:

– Госпожо Белчева! Здравейте!

Григоров се представи набързо и прикани възрастната дама да седне. Тя обаче поклати отрицателно глава и предпочете да остане права. Измервайки я с поглед, инспекторът се настави върху някакъв документ на бюрото и плавно премина към разпита.

– От кога работите за Божидар?

– От почти петнайсет години – навъсено отговори Белчева, докато се взираше в смачкания доклад изпод бедрото на инспектора.

– Значи го познавате добре. Какъв шеф беше той? – запита Григоров, разглеждайки отново бюрото на секретарката.

– Най-добрият! С Ирина са... Бяха... наистина прекрасно семейство. Каква трагедия само...

Росица погледна към откритата врата на офиса и стисна още по-силно дръжката на червената чанта в ръката си. Това остана незабелязано от Григоров. Той старателно създаваше безпорядък по писалището и бавно подхождаше към следващия въпрос.

– Така-а. Разкажете ми... Какво се случи днес?

– Ами всичко започна нормално. Дойдох в 8:30 ч. на работа. Божидар го нямаше, така че подредих първо неговия офис и се захванах със... с документите по бюрото си – почти през зъби произнесе последните думи Белчева, докато оглеждаше неразборията по работното си място.

– Обичайно ли беше за Божидар да пристига по-късно? – с благ тон попита Григоров, пренебрегвайки възмущението на Росица.

– Да, той беше ангажиран човек. Днес прис-

тигна около 10 ч. и-и... Кажете ми какво търсите! После някой трябва да оправи тази бъркотия – нервно отговори секретарката.

– А-а, нищо конкретно... Проверявам за улики. Рутинна процедура – нехайно отвърна инспекторът, докато подхвърляше хартиено тиксо нагоре.

– Мхм – иронично отвърна Белчева и демонстративно изсумтя.

По лицето на Григоров се прокрадна лека усмивка. Той побърза да я прикрие, намести се удобно и рязко продължи:

– Някой посети ли шефа Ви днес?

– Да! Онзи неприятен собственик на вестник... Измирлиев. Поднесе съболезнования още преди да го е убил. Господ да го накаже дано!

Злобата проблесна в зениците на Росица. Тя продължаваше да се взира в инспектора, който най-после я погледна в очите. В този момент вратите на асансьора се отвориха. Носейки лист хартия, в преддверието навлезе Топузов и се засили с бърза крачка към партньора си. Жестът на Григоров обаче беше красноречив. Той посочи на колегата си къде да застане, впери поглед в Белчева и с плътен глас продължи:

– Защо мислите, че той е убиецът?

– Е, как защо?! След него никой не е влизал при Боби! Не и докато не го открих с нож във врата – уверено заяви Белчева, стискайки още по-силно дръжката на червената си чанта.

– А видяхте ли шефа си жив, когато-о... как се казваше...? Измирлиев – влезе в офиса му? – побърза да зададе въпроса Григоров, докато продължаваше да се взира в очите на достолепната дама.

– Да, даже се опитах да спра нахалника, но...

той нахълта все едно си е у тях – остро възкликна Росица, опитвайки да прикрие гнева си.

Григоров стана рязко от бюрото. Обиколи го на бавен ход, седна на стола и се облегна комфортно назад. Последва звучна прозявка. Тя усмихна Топузов и начумери още повече възмутената дама. Главният инспектор потърка очи и протягайки се, бавно промълви:

– И-и колко време остана там?

– Колко... Половин час поне. А после ми спомена за една справка, която уж трябвала на Божидар. А вече... Вече го е бил заколил мръсникът! Какво чакате, няма ли да го арестувате?! – яростно възнегодува опитната секретарка, забравяйки за изисканите си маниери.

– Госпожо Белчева, моля, придържайте се към въпросите, които Ви задавам... Видяхте ли Божидар, когато Георги излезе от офиса му? – строго отвърна Григоров, докато ставаше плавно от стола.

– Не! От моето бюро нямам видимост – уверено заяви Росица.

– А чухте ли го – тихо прошепна Григоров, приближавайки се бавно към изнервената дама.

– Не! Дочух единствено Георги да му казва „До скоро“... Дай боже наистина скоро да го види извергът!

Белчева изрази жлъчно ненавистта си. Григоров се усмихна и с учтив жест я прикани към офиса на Божидар. Изчаквайки да види втрещената ѝ физиономия, инспекторът се приближи до трупа и с престорена любезност продължи:

– Госпожо Белчева, кажете ми... Докъде води заключената врата в дъното?

– До-до... с-страничния асансьор – със заекващ глас отговори Росица, докато закриваше с ръка очите си.

– А кой има достъп до него? – замислено попита Григоров.

– Само Божидар! Единствено той имаше чип. Както и ключ за вратата, разбира се... Е, има и резервен комплект, но той винаги стои в средното чекмедже на бюрото му – с негодувание отговори Белчева, нямаща търпение да си тръгне.

– Изчакайте ме отвън при инспектор Топузов – строго разпорежи Григоров и посочи с пръст блиндираната врата.

Росица напусна с бърза крачка офиса на Божидар. Григоров заобиколи бюрото на бизнесмена, сложи отново латексовите ръкавици и отвори средното чекмедже. В него видя метална сива кутия. Под нея имаше дебела папка с документи, надигна я и откри малък ключ с прикрепен син чип към него. Мигом грабна резервния комплект и се затича към вратата в дъното на помещението. Ключът пасна идеално в ключалката. Инспекторът го завъртя надясно, и след секунда навлезе в дълъг и тесен коридор. Оглежда стените и тавана, потърка пръсти в мокета, подуши ги, но така и не откри нищо подозрително.

Григоров прокара различни теории през съзнанието си. Скоро стигна до страничния асансьор и натисна бутона вдясно от него. След минута вратите се отвориха, а инспекторът направи две крачки напред и натисна копчето за партерния етаж. Асансьорът не помръдна. Григоров извади синия чип, допря го до малък черен сензор и отново натис-

на същото копче. Асансьорът се затвори и тръгна надолу. След минута вратите се отвориха и инспекторът се озова пред конферентната зала. Тя беше опустяла. Григоров пое по коридора вляво и стигна до фоайето с френските прозорци. То отново беше празно. Отново беше тихо. Инспекторът погледна замислено към тавана, сепна се и се затича към основния асансьор. Минута по-късно отново се намираше на последния етаж. Вратите едва бяха започнали да се разтварят, когато се провикна гръмогласно и прекъсна разговора на сладкодумния си колега с изтънчената секретарка.

– Белчева! С кой асансьор се качи шефът ти днес?

– Трябва да е използвал страничния... Защо? – отвърна с ококорени очи Росица и повдигна леко деколтето си.

– И не е излизал след това? – с въпросителен тон продължи Григоров.

– Де да беше... Сигурно щеше още да е жив.

Белчева усети настръхналите си косми и изпъна ръкавите на двете си ръце. След кратка пауза Григоров се приближи към нея и с нисък глас продължи:

– Росица... Много е важно! Помисли си и ми кажи колко чипа има за страничния асансьор?

– Два – моментално заяви Белчева.

– Сигурна ли си – настоя Григоров.

– Естествено! Нали моят подпис стои на приемо-предавателния протокол – сопнато отвърна секретарката, подразнена от неучтивата форма на общуване.

– А кога установи, че шефът ти е мъртъв? – изстреля въпроса си Григоров.

– В 12:40 ч. ... Влязох да му дам справката с разплащания за месец декември и...

Росица едва не заплака. Топузов се спусна към нея да я утеши, но Григоров го спря и със саркастична усмивка подхвърли:

– Това ли е документът, който е поискал Божидар?... Цял час ли Ви отне да го направите?

– Забавих се... Затова го довърших след обедната почивка – унило отвърна Белчева и след кратка пауза промълви. – Мислите, че щях да го спася, ако...

Изтънченият глас на Росица затихна. Григоров прецени, че е чул достатъчно и ѝ каза да си върви. Опитната секретарка се запъти към асансьора и нададе тактично ухо, долавяйки наставленията на главния инспектор.

– Младши! Изчакай трупните санитарии. После се свържи с шефа на охраната и изискай видеозаписите на две от камерите в сградата. Сега си запиши кои точно ме интересуват и в 15:30 ч. те чакам в моргата на Съдебна медицина.

– Но защо... – опита да зададе въпроса си Топузов.

– Утре сутринта тялото трябва да е готово за поклонението! А сега пиши – разпореди главният инспектор.

Топузов разтвори бележника и записа местоположението на камерите. Впоследствие проследи с поглед партньора си, който отново влезе в офиса и пребърка джобовете на Божидар. Там откри още един ключ с прикрепен син чип към него. След секунда изскочи в предверието, потупа партньора си по рамото и тръгна надолу по стълбите. Пред входа

на сградата се беше събрало цяло стълпотворение от журналисти. Те се нахвърлиха върху Григоров, но той ги подмина безмълвно, качи се в служебната си кола и потегли на мига.

Пета глава УБИЙСТВЕНА ЕНИГМА

*в. Улови мига, бр. 3147
8 януари 2018 г. 09:25 ч.*

На пети януари в 12:40 ч. бе открит трупът на строителния магнат Божидар Йовков. Причината за смъртта е дълбока прободна рана във врата, а оръжието на убийството – копие на древна римска кама. Но това е само край на историята. В днешния брой ще проследим нейното начало или как едно необикновено момче израства в едно обикновено семейство и как полага основите на своята забележителна предприемаческа кариера.

Божидар се ражда на 15 юни 1970 г. в град Плевен. Отгледан е от майка си Елисавета и баща си Захари, които работят съответно в пивоварния и електрокарния завод на града. След дълъг и благочестив семеен живот те така и не успяват да се сдобият със силно желаната рожба, но малко преди да навърши 45-годишна възраст, като по чудо Елисавета забременява. Божидар се появява в живота на щастливите родители, които го считат за истински дар от Бога.

Божидар има прекрасно детство като повечето деца, израснали през социализма. Негови приятели

от най-ранните години присъстваха на поклонението и с носталгия си припомниха интересни случки със своя другар.

Надарен с остър ум и завиден спортен хъс, още като дете Божидар се откроява и със своето великодушие. Един ярък пример за това ни пренася в далечната 1983-та година, когато побеждава в игра на топчета по-малко дете на име Радостин, но вместо да вземе последното му сирийче, подарява няколко от своите. Изработвани от стъкло, с цветни листенца в тях, това били най-красивите топчета. Поценният дар за просълзеното момче обаче се оказва съветът, който му дава Божидар: „Нека това ти е за урок! Никога не идвай с всичките си топчета, а с толкова, колкото си готов да загубиш!“.

Близо 35 години по-късно Радостин присъства на поклонението и поднесе съболезнования на опечаленото семейство. После се приближи до ковчега, извади нещо проблясващо от джоба си и го постави отляво на покойника.

Ученическите изяви на Божидар също не са за пренебрегване. Завършва с пълно отличие основно училище „Марин Дринов“, а по това време снимките на най-добрите ученици в града се поставят на входа на читалище „Васил Топалски“. Както вече се досещате, под надписа „НАША ГОРДОСТ“ често присъства и ликът на Божидар.

Впоследствие будният ученик влиза в математическата гимназия „Гео Милев“, а аналитичният му ум и там не остава незабелязан. Почти всяка година представлява училището на национални кръгове на олимпиади по математика, като успоредно с това тренира усилено хандбал. Постът, на който играе,

е дясно крило. Негов съотборник признава, че с непримиримия си дух Божидар е бил истински лидер на отбора.

Освен противниковите вратари, момичетата около бъдещия предприемач също остават разочаровани. Той бил отдаден на една единствена мома – Румина. С нея се залюбват в началото на осми клас и така откарват чак до влизането на Божидар в казармата. Влюбени до ушите, двамата са неразделни, а това започва да дразни някои по-консервативни учители. И така, след един учителски съвет намаляват поведението с една единица както на Божидар, така и на Румина. Това било наказанието за учениците с „непристойно“ поведение по това време, а причината – „просто една целувка“, както се изрази една негова съученичка на поклонението. Но това не повлиява на близостта между двамата. Негов приятел си спомня как Румина се грижила за любимия си и дори се случвало да го изненадва със суха тениска след футболен мач в махалата.

И тук идва повратният момент. Макар и малко преди промените, социалистическият режим все още може да промени живота на всеки един младеж. И то с лекота. С подписан професионален договор с хандбалния отбор на Металургичния комбинат „Кремиковци“ Божидар е принуден да влезе в казармата и да се откаже поне временно от спорта. За първи път среща очи в очи несправедливостта. Висш военен му се изсмива в лицето и заявява: „А-а, договор ли имаш? Вече е анулиран. Отиваш войник!“.

Сблъсъкът с реалността попарва мечтите на Божидар за спортна кариера. Вместо нея е разпре-

делен да служи в град Нови пазар в поделение на Вътрешните войски за две години, от които първите шест месеца е изпратен в школа за ГСМ* в село Саранци. Свободолюбивият му дух обаче не е сломен. Влиза в конфликт с по-старши войници и първата му година се оказва доста тежка. Въпреки трудностите угнетителните мисли нахлуват в главата му едва когато се разделя с Румина. Няколко месеца не получава отговор на писмата си и постепенно започва да подозира, че любимата му е намерила друга изгора. На осмия месец най-накрая получава писмо. Уви, така и не го отваря. Войник от неговото поделение твърди, че макар и неотворено, Божидар е запазил писмото, изричайки следните думи: „Продължил съм напред! Бих го отворил само на смъртния си одър.“

Е, драги читатели... Аз бях запленена от историите за личния живот на Божидар. Макар да ми се искаше да ви разкрия само тази страна на монетата, уви, тя има и друга. По-олющена, с резки, които никога няма да бъдат заличени.

След казармата бъдещият строителен предприемач се премества в София, записвайки специалност „Статистика и иконометрия“ в Икономическия университет. Студентството му съвпада с първите години на прехода и Божидар се отдава на възможностите за търговия. Те обхващат различни дейности като продажба на сребърна бижутерия на открито, зареждане на магазини на консигнация с дамски палта и чанти, куфарна търговия на пазара в Ниш и какво ли още не. По-възрастните читатели вероятно са

* ГСМ – гориво-смазочни материали.

били негови клиенти и без да знаят, са допринесли за първия му милион.

Ще кажете, че и по тази страна на монетата има блясък. Уви, по нея личи единствено патина. Ако в нумизматиката това е признак за старост и автентичност, то тук символизира покварата на алчността, заграбването на бизнес, предателството на приятел... Това са само част от стъпките за изграждането на империята „Билд Естейт Фасилити“. Ако ви е любопитно какво се крие в зародиша и развитието на строителната компания, ще ви чакам на по кафе и в следващия брой.

Автор: Мария Свиленова

Поп Николай затвори рязко вестника. Пригладни старателно черното си расо и отново погледна към първата страница. Големите червени букви, изписващи „Убийствена енигма“, се настаниха удобно в съзнанието му, след което погледна към входа на църквата и съзря стенописа на Архангел Михаил. Светецът беше въоръжен с меч в дясната ръка, а в лявата държеше писание. Свещеникът впери очи в него и тихичко прошепна:

– С чисто сърце и мисли...

В този момент в храма влезе Григоров. Прекръсти се набързо и се отправи към поп Николай. Инспекторът имаше среща след 25 минути със съпругата на Божидар, поради което се представи накратко и започна директно с въпросите.

– Отче, кой и кога запази часа за поклонението на Божидар Йовков?

– Клетият. Мир на праха му... Ъ-ъ, беше с обаждане по телефона на предния ден. Сутринта! За

име-е... Представи се като господин Смирненски – отговори бавно свещеникът, възплащайки изражението на благочестив Божи слуга.

– Сигурен ли сте? Няма ли да проверите – напористо попита Григоров.

Поп Николай прокара пръсти през побелялата си брада. Впрегна няколко дузини лицеви мускули и произведе най-сърдечната усмивка, на която бе способен. Заедно с нея поднесе и топлия си тембър.

– Христо Смирненски е любимият ми поет! Дали ще се роди Смирненски и на нашето време...

Отецът погледна отново към вестника. Това предизвика блясък в очите му, поради което, без да попита, Григоров грабна четивото от ръцете му. След минута го върна, разшири леко ноздри и бързо продължи:

– Нещо друго? Какво точно Ви каза господин Смирненски?

– Беше доста любезен. Уведоми ме, че предплатата е тук и ме чака в пощенски плик зад иконата на свети Георги – с хрисим поглед отговори свещеникът, насочвайки очи към изображението на светеца.

– И? Парите там ли бяха? И стигаха ли за поклонението? – попита моментално Григоров.

– Да! Даже бяха в повече – уверено отвърна поп Николай, а благочестивата усмивка отново изскочи изпод бялата му брада.

– Покажете ми номера, от който получихте обаждането! И-и... пощенския плик също... – с повелителен тон разпорежи инспекторът.

– Плика не го пазя. Но мога да Ви покажа но-

мера – отговори отецът и се запъти към телефона на църквата.

Леко припрян, поп Николай отвори хронологията от пети януари. Намери номера от позвъняването в 09:33 ч. и го показа на Григоров. Грабвайки вестника от ръцете му, инспекторът извади синя химикалка и записа номера над заглавието на статията. Свещеникът ококори очи и едва не изпусна телефона. Григоров добави часа на обаждането, сложи две черти отдолу и откъсна най-горната част на първата страница. Поп Николай следеше безмълвно действията му. Внезапно вестникът полетя към него, а събеседникът му се обърна рязко назад и с типичната си леко накуцваща походка напусна храма.

Съдържание

Първа глава. <i>Писмото</i>	5
Втора глава. <i>Поклонението</i>	10
Трета глава. <i>Разпитът</i>	14
Четвърта глава. <i>Местопрестъплението</i>	28
Пета глава. <i>Убийствена енигма</i>	42
Шеста глава. <i>Шепот от миналото</i>	48
Седма глава. <i>Неопетнена</i>	57
Осма глава. <i>Отчуждение</i>	67
Девета глава. <i>Жива смърт</i>	70
Десета глава. <i>Белият гост</i>	79
Единадесета глава. <i>Предсмъртен зов</i>	86
Дванадесета глава. <i>Гладът</i>	94
Тринадесета глава. <i>Ах, тези твои ръце</i>	100
Четиринадесета глава. <i>Детето</i>	111
Петнадесета глава. <i>Завеещанието</i>	120
Шестнадесета глава. <i>Пресконференцията</i>	128
Седемнадесета глава. <i>Михаил Григоров</i>	134
Осемнадесета глава. <i>Изстрелът</i>	144
Деветнадесета глава. <i>Финал – първа част</i>	152
Двадесета глава. <i>Финал – втора част</i>	166
Двадесет и първа глава. <i>„Съвестта ме зове“</i>	193
Епилог. <i>Три месеца по-късно</i>	219